

Vianočný chlapec Nikolas

VERTE,
NIČ NIE JE
NEMOŽNÉ!

MATT HAI G
Ilustroval **CHRIS MOULD**

Albatros

Vianočný chlapec Nikolas

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Matt Haig

Vianočný chlapec Nikolas – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

Vianočný chlapec
Nikolas

Pripravujeme:

Dievča, ktoré zachránilo Vianoce

Vianočný chlapec
Nikolas

MATT HAIG
Ilustroval CHRIS MOULD

Albatros

Lucasovi a Pearl

Matt Haig: A Boy Called Christmas
Copyright © Matt Haig, 2015
Licensed by Canongate Books Ltd. arranged with
Andrew Nurnberg Associates International Limited.
Illustrations © Chris Mould, 2015
Translation © Jana Bálíková, 2021

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa
nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2471-5
ISBN e-knihy 978-80-566-2510-1 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2511-8 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2509-5 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Nemožné.

– Staré elfské zahrešenie

Obyčajný chlapec

Teraz sa púšťate do čítania skutočného príbehu Vianočného otca.

Áno, Vianočného otca.

Asi sa čudujete, odkiaľ poznám jeho skutočný príbeh, no moja odpoveď je, že o takýchto veciach by ste nemali pochybovať.

A to aspoň nie hneď na začiatku knihy. Predovšetkým, je to nezdvorilé. A mali by ste pochopiť, že naozaj poznám skutočný príbeh Vianočného otca. Prečo by som o ňom inak písal?

Možno ho nenazývate Vianočný otec.

Je možné, že preňho máte iné mená.

Santa či Svätý Mikuláš, alebo Santa Claus, Sinterklaas, Kris Kringel či Pelznickel, Papa Noël a možno tiež Zvláštny muž s veľkým bruchom, ktorý sa zhovára so sobom a dáva mi darčeky. Alebo ste preňho len tak pre zábavu vymysleli iné meno. Ak by ste boli elfovia, určite by ste ho vždy nazývali Vianočný otec. Santa Clausom ho začali nazývať víly a toto pome-

novanie roztopašne rozšírili po svete len preto, aby bol väčší zmätok.

No nech už ho poznáte pod akýmkoľvek menom, viete o ňom a to je najdôležitejšie.

Viete si predstaviť, že kedysi o ňom nikto nevedel? Že bol obyčajným chlapcom, ktorý sa volal Nikolas a žil uprostred ničoho, presnejšie uprostred Fínska a s mágiou ho spájalo len to, že v ňu veril? Chlapcom, ktorý toho o svete nevedel veľa, poznal len chuť hubovej polievky, chlad severného vetra a príbehy, ktoré mu porozprávali rodičia. A na hranie mal iba bábičku urobenú z okrúhlice.

No v jeho živote sa mali čoskoro udiť zmeny, ktoré by si nevedel ani predstaviť. Čakali naňho zvláštne veci.

Dobré veci.

Zlé veci.

Nemožné veci.

Ak však patríte k ľuďom, ktorí sú presvedčení, že niektoré veci sú nemožné, mali by ste túto knihu hneď odložiť. Takmer určite nie je pre vás.

Pretože táto kniha je plná *nemožných vecí*.

Ešte stále čítate túto knihu?
To je dobre. (Elfovia by boli hrdí.)
Tak začnime...

Drevorubačov syn

už, Nikolas bol šťastný chlapec. Hm, teda, v skutočnosti ani nie.

Keby ste sa ho na to spýtali, povedal by, že je šťastný, a celkom určite sa *usiloval* byť šťastný, no niekedy je to so šťastím dosť zložitú. Mám na mysli to, že Nikolas bol chlapec,

ktorý veril v šťastie rovnako, ako veril v elfov, trolov a víly, no v skutočnosti nevidel elfa, trola ani vílu a nezažil ani pravé šťastie. Určite nie na dlhšiu chvíľu. Ako to bolo na Vianoce?

Tu je zoznam všetkých Nikolasových vianočných darčiekov. Za celé detstvo.

1. Drevené sánky.
2. Bábika vyrezaná z okrúhlice.

Takže tak.

V skutočnosti bol Nikolasov život ťažký. No usiloval sa žiť ho čo najlepšie.

Nemal bratov ani sestry, s ktorými by sa mohol hrať, a najbližšie mesto – Kristiinankau-

punki (Kris-tí-nan-gau-punki) – bolo ďaleko. Dostať sa tam trvalo ešte dlhšie, ako to celé vysloviť. A v Kristiinankaupunki nebolo nič zvláštne, dalo sa tam ísť do kostola alebo pozeráť do výkladu hračkárstva.

„Ocko! Pozri! Drevený sob!“ Nikolas lapal po dychu a pritláčal si nos o sklo výkladu.

Alebo:

„Pozri! Elfská bábika!“

Alebo:

„Pozri! Plyšový kráľ!“

A raz sa spýtal:

„Mohol by som mať niektorú z tých hračiek?“

Uprel zrak na otcovu tvár. Dlhú a chudú tvár s hustými obrvami a pokožkou drsnejšou, než je koža starých topánok v daždi.

„Vieš, koľko to stojí?“ spýtal sa jeho otec Joel.

„Nie,“ odvetil Nikolas.

A vtedy jeho otec zdvihol ľavú ruku s vystretými prstami. Na ľavej ruke mal po nehode so sekerou len štyri a pol prsta. Bola to hrozná nehoda. Veľa krvi. A asi by sme sa ňou nemali príliš zaoberať, keďže toto je vianočný príbeh.

„Štyri a pol rubľa?“

Otec sa tváril nahnevane. „Nie. Nie. Päť. Päť rubľov. A päť rubľov za elfskú bábiku je veľa peňazí. Za to by sa dala kúpiť chata.“

„Ocko? Myslím, že chata stojí sto rubľov.“

„Nesnaž sa byť múdry, Nikolas.“

„Myslel som, že si mi vravel, že sa mám usilovať byť múdry.“

„Nie práve teraz,“ povedal jeho otec. „A načo by ti vlastne bola elfská bábika, keď máš bábiku, ktorú ti vyrobila z okrúhlice mama? Nemôžeš si predstavovať, že je to elf?“

„Samozrejme, ocko,“ povedal Nikolas, pretože otca nechcel znepokojiť.

„Nerob si starosti, synak. Budem pracovať tak usilovne, že jedného dňa bude zo mňa boháč a dostaneš hračky od výmyslu sveta. A budeme mať *ozajstného* koňa, náš vlastný koč a budeme sa voziť po meste ako kráľ s princom.“

„Nepracuj priveľa, ocko,“ povedal Nikolas. „Aj ty sa niekedy potrebuješ hrať. A *som* rád, že mám bábiku z okrúhlice.“

No jeho otec musel naozaj tvrdo pracovať. Po celé dni, a to každodenne, rúbal drevo. Pracoval od svitu do mrku.

„Problém je v tom, že žijeme vo Fínsku,“ vysvetľoval mu otec v deň, keď sa začal tento príbeh.

„Nežijú vo Fínsku všetci?“ spýtal sa Nikolas.

Bolo ráno. Cestou do lesa prešli okolo starej kamennej studne, na ktorú sa neboli schopní

pozrieť. Na zemi bola jemná vrstva snehu. Joel
mal na chrbte sekeru.

Ostrie sa lesklo v studenom rannom slnku.

„Nie,“ odvetil Joel. „Niektorí ľudia žijú vo Švédsku. A asi sedem ľudí žije v Nórsku. Možno osem. Svet je veľký.“

„Tak prečo je problém žiť vo Fínsku, ocko?“

„Pre stromy.“

„Stromy? Myslel som, že máš rád stromy. Preto ich rúbeš.“

„No stromy sú tu všade. Takže nikto nezaplatí veľa za...“ Joel zmlkol. Zvrtol sa.

„Čo je, ocko?“

„Zdalo sa mi, že niečo počujem.“ Neviedli však nič, len brezy a borovice, trsy byliniek a vresu. Na konári sedel drobný vtáčik s červeným bruškom.

„Zrejme sa mi to naozaj len zdalo,“ neisto povedal Joel.

Uprel zrak na veľkú borovicu, pritlačil dlaň k drsnej kôre. „To je tá správna.“ Pustil sa do rúbania a Nikolas do hľadania húb a lesných plodov.

Ešte mal v koši len jednu hubu, keď zrazu v diaľke zazrel zviera. Nikolas mal zvieratá rád, no zvyčajne vídal len vtáky, myši a zajace. Občas uvidel losa.

Toto však bolo čosi väčšie a mocnejšie.

Medveď. Ozrutný hnedý medveď, asi trikrát taký veľký ako Nikolas, stál na zadných nohách

a veľkými labami si pchal do úst lesné plody. Nikolasovo srdce sa vzrušene rozbúchalo. Rozhodol sa mu lepšie prizrieť.

Ticho sa približoval. A potom mu svitlo.

Toho medveďa poznám!

V desivej chvíli, keď spoznal medveďa, stúpil na vetvičku a tá zapraskala. Medveď sa zvrtol, cível rovno naňho.

Nikolas pocítil pevný dotyk na svojom pleci. Zvrtol sa a videl, ako naňho otec rozčúlene pozerá.

„Čo to robíš?“ zasyčal. „Chceš sa zmárniť?“

Otcovo zovretie bolo mocné a bolestné. No potom ho hneď pustil.

„Splyň s lesom,“ zašepkal Joel. To vravel, vždy keď hrozilo nebezpečenstvo. Nikolas nikdy nepochopil, čo to znamená. Jednoducho stíchol a znehybnel. No bolo prineskoro.

Nikolas si pripomenul deň, keď mal šesť rokov a bol s mamou – so svojou peknou, ružovolicou mamou, ktorá rada spievala. Išli k studni po vodu. Vtedy uvideli presne tohto medveďa. Mama povedala Nikolasovi, nech beží späť do chaty, a on bežal. Ona nie.

Nikolas videl, ako otec mocnejšie zvieru sekeru, no ruky sa mu trasú. Stiahol Nikolasa za seba pre prípad, že by medveď zaútočil.

„Bež,“ povedal otec.

„Nie. Zostanem s tebou.“

Nebolo jasné, či ich medveď chce prenasledovať. Azda nie. Azda bol priveľmi starý a unavený. No reval na nich.

A vzápätí niečo zahvízdalo. Nikolas cítil, že sa mu čosi obtrelo o ucho. Čosi ako rýchle pierko. Za okamih sa šíp so sivým pierkom zapichol do stromu pri medvedej hlave. Medveď sa spustil na všetky štyri a teperil sa preč.

Nikolas a Joel sa obzerali, chceli zistiť, kto vystrelil šíp, no nevideli nič, len borovice.

„Určite to bol lovec,“ povedal Joel.

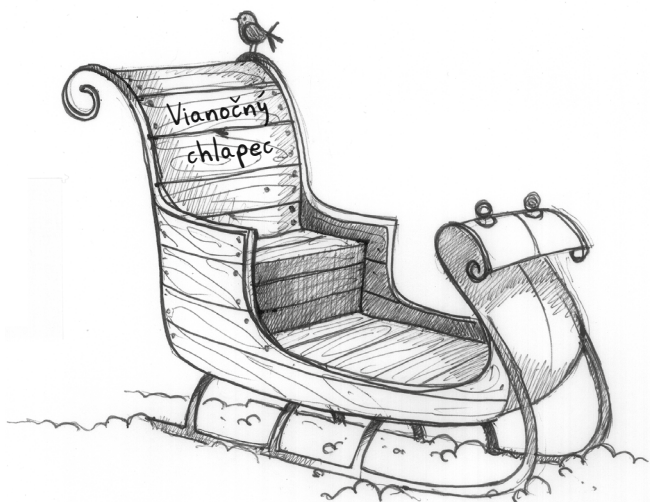
Pred týždňom našli zraneného losa, ktorému z tela vyčnieval rovnaký sivý šíp. Nikolas presvedčil otca, aby úbohému zvieraťu pomohol. Otec nabral sneh a pritlačil ho k rane, až potom vytiahol šíp.

Rozhliadali sa pomedzi stromy.

„V poriadku, Vianočný chlapec, poďme,“ povedal Joel.

Takéto oslovenie Nikolas od otca už dávno nepočul.

Kedysi otec rád žartoval a tešil sa zo života. A každému dal prezývku. Nikolasova mama bola „Lalia“, i keď jej skutočné meno bolo Lilja, a Nikolas dostal prezývku „Vianočný

chlapec“, pretože sa narodil na prvý vianočný sviatok. Otec mu dokonca vyryl prezývku na drevené sane.

„Len pozri naňho, Ľalia, na nášho Vianočného chlapca.“

Teraz ho tak už sotvakedy nazval.

„Ale už nikdy nešpehuj medvede, dobre? Mohol ťa zniesť zo sveta. Zostaň blízko mňa. Zjavne si ešte len decko.“

O čosi neskôr, po hodine rúbania, si Joel sadol na peň.

„Mohol by som ti pomôcť,“ ponúkol sa Nikolas.

Otec zdvihol ľavú ruku. „Takto to dopadne, keď jedenástroční narábajú so sekerou.“

A tak sa Nikolas so sklopeným zrakom roz-
hliadal, či nezazrie huby, a uvažoval, či sa v je-
denástich rokoch vôbec môže stať niečo, čo
človeka poteší.

Chatka a myš

Lesná chatka, v ktorej bývali Nikolas a Joel, bola druhou najmenšou chatkou v celom Fínsku.

Mala len jednu miestnosť. A tak bola spálňa aj kuchyňou, obývačkou a kúpeľňou. V skutočnosti tam kúpeľňa ani nebola. Ani záchod. Záchodom bola hlboká jama v zemi neďaleko chatky. V príbytku boli dve postele s matracmi vypchatými slamou a perím. Sánky nechávali vždy vonku, no Nikolas mal pri sebe v posteli ako spomienku na mamu okrúhlicovú bábiku.

Nikolasa to však netrápilo. V skutočnosti v prípade, že má človek dobrú predstavivosť, na veľkosti obydliia nezáleží. A Nikolas denne dlhé hodiny sníval a uvažoval o magických bytostiach, akými sú víly a elfovia.

Najkrajšou časťou Nikolasovho dňa boli chvíle pred spaním, pretože vtedy mu otec rozprával príbehy. Malý hnedý myšiak, ktorého Nikolas pomenoval Miika, sa vkradol do chatky a v teple počúval tiež.

Nuž, Nikolas si rád predstavoval, že Miika počúva, no ten v skutočnosti iba fantazíroval o syre. A to si vyžadovalo značnú dávku fantázie, pretože Miika bol lesný myšiak a v tomto lese neboli nijaké kravy či kozy, takže nikdy nevidel syr, neprivoňal k nemu a neochutnal ho.

No Miika, rovnako ako všetky myši, veril v existenciu syra a vedel, že keby ho mal príležitosť ochutnať, chutil by veľmi, veľmi dobre.

A tak Nikolas spokojne ležal pod hrejivými prikrývkami a pozorne načúval otcovmu rozprávaniu. Joel vždy pôsobil unavene. Pod očami mal kruhy. A zdalo sa, že každý rok mu pribúda ďalší, akoby bol stromom.